

han mente at kunne gøre bedre. Han kunde ikke faa sig til straks at sige hende den fulde Sandhed. Det havde heller ikke været ganske let for ham at tage Beslutningen om at rejse. Han var i Grunden træt af det omstrejfende Liv, han i det sidste Aars-tid havde ført, og vilde helst have slaaet sig til Ro straks. At han havde saa vanskeligt ved at gøre sig forstaaelig i fremmede Sprog, af hvilke kun Tysk faldt ham nogenledes let i Munden, gjorde sit dertil. Det var desuden svært for ham at tænke paa at skulle skilles fra Jakobe nu, da de netop havde fundet hinanden igen og i fuld-baaren Kærlighed. At hun var frugtsommelig, havde han dog stadig ingen Anelse om. Jakobe havde heller ikke forleden Aften nede ved Søen faaet Mod til at betro ham det, fordi hun var bleven angst for, at han ikke skulde blive rigtig glad derover.

Som han nu sad der ved Siden af hende paa Bænken og tænkte paa, hvorledes han bedst skulde faa sagt hende, at de igen maatte skilles, saae han, at hun hastig viskede noget fra sin Kind. Det kunde se ud, som om hun med Haanden slog en Flue væk; men Per havde faaet Tid til at opdage, at det var en Taare.

Han blev helt betuttet derved. Han havde aldrig før set hende græde.

»Men, kæreste Ven!« sagde han. »Hvad er der i Vejen? Er der gaaet dig noget imod?«